

munje

dragoljub jeknić

I

Neka me osvetle
munje, tamna, neka me
prožmu svojom svešču
o svetlosti, neka me
munje odrede
u prostoru gde
nemam doma, neka me
oblju svojom transcidentalnom
krvlju, munje
koje spavaju na vrhu
zamišljenih piramida
kad nisu
munje, kad nisu
geometrija stabla
koje niče
iz oblaka, kad
nisu linija usta koja cepa
unutrašnji, očajni napon
ćutanja

II

Vaš blesak, vaš blesak
vraća mi vidu
slojeve i gasi sveću
jednoličnu, vaš blesak
u kome kamen
oživljuje, tvorački
vaš blesak čestite
munje zelene, vaš
blesak što dolazi
sa izvora, iz usta
uporišta, vaš
blesak koji učvršćuje
nevideno, dok šume
lete uvis, i u luci
meseca moj život se
odmara, sklopčan
kao zmija, munje,
vaš blesak, koji
govor pomera, vaš
blesak, vaš blesak, vaskrsavanje
lika kroz vatreni
kostur

III

Blage ste, munje, prema
ovoj svireposti, ovoj
surovosti, okamenjenosti
ovoj, blage ste, munje
nevine, munje
nedotaknute, mlade
kao telo žene
u snu, blage ste,
munje brze,
koje stižete vreme, koje
objašnjavate smisao, bitno,
kratkoćom, bljeskom
iza koga je sve
još dublje, beznadnije,
blage ste, ipak,
nežne, materinske,
nemoćne možda, munje,
ćudetni ponoćni
cvetovi

IV

Miriše vaš prah
u ozonu, ćestice
rasturene svesti, miriše
vaša detinja duša,
slogovi emitovanih
reći, o munje,
i ja to pijem
sa vazduhom, kristal,
dijamante vaše
svetlosti, ja,

prah u prahu, smisao
u krugu, u vrteći
tolikih drugih
smislova, svest
koja čak nije svesna
ni postojanja beskraj
svesti, munje
izbirljive, letnje,
sazvežda koja
gubim

V

Breme munja je
nad nama, noževi
munja isukani, gole
blješteće sablje
munja su nad
nama, put nam
ukazuju trenutno
sekući opšti
nevideo, ali
slepici smo mi, ljuti,
organi ukalupljeni,
istorodni mutavci, ne vidimo,
gazimo mimo
sjaja, stope nam
padaju u ponore, oči nam
vuče oči
privlače, za kratak
um veliko nas
bezumlje
vuče.

zavičajne šume

nikola nilić

SCENA

glumci su odigrali
naše živote
i vratili se u svoja
imena
dugi aplauz
dopisao je još jedan
ćin
iza kulisa predstave
ćekaju nas
naše maske

ZAVIĆAJNE ŠUME

ući u njih
bez datuma u glavi
bez mrlje u pogledu
bez iskustva tela
i zrenjem ćutanja
tražiti pravu reć
za matericu svetlosti
za poetiku
nepismenih grana
za skt jutra
izreciv samo
geometrijom drveća
ući u zavićajne šume
i biti u sebi
prvi put

TVOJE RAĆVANJE

raćvaš se kao ušće
izbežna
svakoj izrecivosti
i grću da odredim
tok tvoga toka
raćvaš se kao voda
reljefom unutrašnje geometrije
ivoreći mi
opasne meandre u glavi
raćvaš se zakonima
skrivenih logike
sileći me
da napustim svoj oblik
da izađem iz sklada ploda

DVE PESME

POSEJDON HOĆE DA LIĆI NA MUDRACA

Umorih val jer mi pokaza
koren i vreme kao izazov
i to pre nego što te pozivam u žeđi
za korakom koji će ti slomiti kosti
a usta će puknuti led u tvoje ćelo

u snu i plimi dok je more
zemlja i srce jednaki su u govoru

pokaza mi koren i vreme
kao izazov
misao da mi stane
ako pokrивam grad
što ga bacih u tvojim grudima
(povlaći jezik između zuba
vadi nož ispod srca
i seće mi hleb)

igraš se nemirom
jer će vetar ustaliti bolest
u kojoj nebo puno životinja
riće za spokojnim vazduhom

senkom zaustavljaš moj lik
da ga u krv preobraziš
pa da ga odneseš u morski dvorac
između trava i poverenja
na vreme da naući
tvoju prvu poruku jutra

ljupćo dimitrovski

MORAĆEMO DA GA OKUJEMO

Ja sam na vreme opomenuo
da će nas trozubac ludovati
a ti me okrivljuješ
zbog pomisli da samo pepeo iza nas
prati put do prve poruke

u staklene kocke
preparirane životinje pale s neba
da poremete disanje krvi
razbacuješ me između korena i leta
predlažeš da prihvatim
ravnotežu ognja
a seme osvećljava naš novi dom
u kojem smo brzo navikli
na nestalna istraživanja
između zidova

ipak dopuštam:
more ili samo plima
ili je možda neka smrt
prethodila ovom gradu
i našem novom domu
staklenih kocki

S makedonskog preveo autor